

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 398/2025-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Nitre, odboru kriminálnej polície ČVS: ORP-1013/1-VYS-NR-2024 z 11. novembra 2024 a proti uzneseniu Okresnej prokuratúry Nitra č. k. 1 Pn 1013/24/4403-8 z 5. februára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 14. apríla 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a svojho práva podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) označenými uzneseniami orgánov činných v trestnom konaní o odmietnutí ňou podaného trestného oznámenia, ktoré navrhuje zrušiť a vec im vrátiť na ďalšie konanie.

2. Sťažovateľka je právnu zástupkyňou žalobkyne [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobkyňa“) v civilnom sporovom konaní vo veci určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. V súvislosti s týmto konaním podala trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „podozrivý“), ktorý ako žalovaná strana spomenutého civilného sporového konania mal mariť vypracovanie znaleckého posudku z odboru písmoznalectva tým spôsobom, že znalkyne [REDAKOVANÉ] prostredníctvom mailu a telefonicky kontaktoval, posielal rôzne články o účastníkoch konania, následkom čoho znalkyne posudok nevypracovali.

3. Vyšetrovateľ okresného riaditeľstva postupom podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietol trestné oznámenie sťažovateľky, keďže nezistil dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku. Proti uzneseniu vyšetrovateľa sťažovateľka podala sťažnosť, ktorú okresná prokuratúra napadnutým uznesením zamietla ako nedôvodnú.

4. Vyšetrovateľ v zásadnej zhode s prokurátorom zistili, že podozrivý v civilnom sporovom konaní nemaril, resp. nesťažil dôkaz, ktorý mohol byť použitý v konaní, hoci nepoprel, že znalkyne oslovil. Po opise podstaty a priebehu tohto civilného sporového konania, ktorého výsledkom bol procesný neúspech žalobkyne (v čase podania ústavnej sťažnosti neprávoplatný, pozn.), prokurátor dospel k záveru, že konanie podozrivého spočívajúce v posielaní nevyžiadaných správ a príloh, ktoré sú síce pre znalecké skúmanie irelevantné, nie sú samy osebe spôsobilé mariť alebo brániť znaleckému úkonu. Uviedol, že skutočnosti, resp. údaje alebo iné informácie nemôžu ovplyvniť písomznané posudzovanie a už vôbec nemožno takéto konanie podriaďiť pod objektívnu stránku spočívajúcu v marení alebo bránení vykonania znaleckého dokazovania.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Po opise civilného sporového konania sťažovateľka v úvode vysvetľuje, že trestné oznámenie podala z dôvodu, že podozrivý aktívne, cielene a opakovane maril žalobkyňu možnosť predložiť v súdnom konaní súkromný znalecký posudok tým, že nevhodným spôsobom ovplyvňoval znalkyne.

6. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného riaditeľstva namieta nedostatočne vykonané dokazovanie a predčasné posúdenie celej veci. Konkrétne uvádza, že vyšetrovateľ z nepochopiteľných dôvodov obmedzil dokazovanie len na výsluch podozrivého a subjektívne hodnotenie listov znalkyň, a to bez vypočutia oznamovateľky a znalkyň. Napadnuté uznesenie navodzuje podľa názoru sťažovateľky dojem dokumentu obhajoby podozrivého, a nie nestranné posúdenie konania. Uvedený postup vyšetrovateľa zas navodzuje dojem neobjektívnosti a neochoty sa vecou riadne zaoberať. Využitím argumentu *ad absurdum* vysvetľuje, že zamietnutie žaloby (na ktoré sa vyšetrovateľ zamerá) nastalo v dôsledku nezákonného konania podozrivého, pre ktoré nemohla žalobkyňa predložiť súkromný znalecký posudok a v konaní tak uniesť dôkazné bremeno. Prístupom *ad absurdum* nesúhlasí ani s irelevantným argumentom vyšetrovateľa o tom, že ani civilný súd nezistil *ex officio* spáchanie trestného činu. V súvislosti s námietkou nesprávneho posúdenia obsahu listov znalkyň tvrdí, že vyšetrovateľ poňal do napadnutého rozhodnutia len tie časti listov, ktoré zapadajú do odmietavého výroku rozhodnutia. Osobitne vyzdvihla skutočnosť, že každá znalkyňa oslovená žalobkyňou odmietla vypracovať znalecký posudok práve vtedy, keď ich kontaktoval podozrivý. Trvá na tom, že k skúmaniu intenzity nátlaku podozrivého na znalkyne nedošlo (príkladmo uvádza nepreverenie, či im podozrivý nehrozil násilím a podobne). Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresnej prokuratúry tvrdí, že prokurátor bagatelizoval konanie podozrivého a podstatou veci sa odmietol zaoberať. Sťažovateľka zastáva názor, že prokurátorovi neprináleží hodnotiť splnenie naliehavého právneho záujmu na určení vlastníctva, ktoré je pre posúdenie trestnosti skutku podľa jej názoru úplne irelevantné.

7. Na podklade judikatúry ústavného súdu o črtách arbitrárneho rozhodnutia uzatvára, že napadnuté rozhodnutia vyšetrovateľa a dozorujúceho prokurátora vykazujú znaky arbitrárnosti, zmätočnosti,

svojoľnosti, nepresvedčivosti a postrádajú základnú požiadavku, ktorou je spravodlivosť rozhodnutia.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru, čl. 47 charty) arbitrárnymi uzneseniami orgánov činných v trestnom konaní, ktoré pre nedostatočné vykonanie dokazovania nesprávne odmietli trestné oznámenie vo veci marenia spravodlivosti.

9. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie vyšetrovateľa, k tomu treba uviesť, že to bolo predmetom prieskumu realizovaného okresnou prokuratúrou na základe sťažovateľkou podanej sťažnosti. Konanie o sťažnosti bolo skončené uznesením okresnej prokuratúry. Právomoc okresnej prokuratúry rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Preto bola sťažnosť v rozsahu proti uzneseniu vyšetrovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

10. Predmetom prieskumu v prerokovanej veci tak ostáva napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry o zamietnutí sťažnosti sťažovateľky. Kľúčová sťažnostná námietka arbitrárnosti napadnutého uznesenia spočíva v nedostatočne vykonanom dokazovaní, ako aj v nelogických a irelevantných argumentoch orgánov činných v trestnom konaní vedúcich k odmietnutiu trestného oznámenia. V snahe autenticky porozumieť sťažovateľke je možné vyvodit' jej nespokojnosť práve s tým, že prokurátor a vyšetrovateľ v dôsledku nesplnenia zákonnej povinnosti riadne vyšetriť veci nekvalifikovali konanie podozrivého ako trestný čin.

11. Pre rozhodnutie o ústavnej sťažnosti sťažovateľky je plne použiteľný stabilný právny názor, podľa ktorého právo na začatie alebo vedenie trestného konania proti označeným osobám, napríklad na základe podaného trestného oznámenia, nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (m. m. napr. II. ÚS 340/2014, II. ÚS 620/2016, III. ÚS 668/2021). Procesným oprávneniam oznamovateľa (poškodenej osoby) nezodpovedá aj povinnosť orgánov činných v trestnom konaní začať trestné konanie na základe jeho oznámenia. Inak povedané, právo na súdnu ochranu nie je možné vykladať tak, že by garantovalo úspech v trestnom konaní či zaručovalo právo na rozhodnutie, ktoré zodpovedá predstavám sťažovateľa (III. ÚS 372/2017, III. ÚS 237/2021). O porušení označených práv by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by orgány činné v trestnom konaní nevenovali trestnému oznámeniu sťažovateľa pozornosť, ktorú vyžaduje zákon.

12. Tak tomu v prípade sťažovateľky vôbec nie je. Z obsahu napadnutého uznesenia okresnej prokuratúry je zrejmé, že nosný (primárny) dôvod odmietnutia trestného oznámenia spočíva vo vyhodnotení, že samotné posielanie nevyžiadaných správ a príloh nie sú samy osebe spôsobilé marit' či ovplyvniť písomnoznalecké posudzovanie, čím prokurátor vylúčil naplnenie objektívnej stránky trestného činu. Tento právny záver vyplývajúci hlavne zo samotnej povahy veci považuje ústavný súd v okolnostiach prejednávanej veci za ústavne akceptovateľný.

13. Argumentácia sťažovateľky, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní neskúmali intenzitu nátlaku podozrivého na znalkyne, a to bez predloženia skutočných a konkrétnych indícií o iných formách nátlaku (napr. násilie), stále ostáva len v rovine tvrdenia a nie je pre ústavný súd dostatočne relevantná. Orgány činné v trestnom konaní v tomto kontexte vhodne argumentovali, že ani civilný súd, konajúci so sporovými stranami vo vzájomnom a bezprostrednom styku osobne (čl. 13 ods. 1 Civilného sporového poriadku), nezistil spáchanie trestného činu. Navyše, ak by konanie podozrivého signalizovalo (okrem zasielania nevyžiadaných správ) aj násilie či hrozbu násilia proti znalkyniam, mali rovnakú príležitosť podať trestné oznámenie.

14. Napokon ani presvedčenie sťažovateľky, že procesný neúspech jej klientky nastal v dôsledku konania podozrivého, nepostačuje podľa názoru ústavného súdu na prijatie ústavnej sťažnosti na meritórny prieskum. Orgány činné v trestnom konaní totiž osobitne argumentovali tým, že dôvody nevypracovania znaleckého posudku nespočívali výlučne len v nevyžiadanej aktivite podozrivého, ale aj v iných dôvodoch. K tomu funkčne a logicky prilieha argument prokurátora o tom, že civilný súd vedomý si konania podozrivého mohol doplniť ďalšie nezávislé znalecké dokazovanie. Ústavný súd v danom prípade preto nevzhladol právne významnú príčinnú súvislosť medzi správaním podozrivého a neunesením dôkazného bremena žalobkyne v konaní o určenie vlastníckeho práva. V tomto kontexte ústavný súd považuje za zmysluplné, a tým aj správne doplňujúce úvahy prokurátora, v ktorých hodnotí absurdnosť situácie, ak sa žalobkyňa ako účastníčka tvrdeného neplatného právneho úkonu dovoľáva súdnej ochrany práv, ktoré malo nastať jej vlastným protiprávnym konaním, a teda „sfalšovaním“ podpisu podozrivého na darovacej zmluve (§ 39 Občianskeho zákonníka).

15. Na základe dosiaľ uvedeného možno zosumarizovať, že vyšetrovateľ a prokurátor trestné oznámenie sťažovateľky riadne preverili, teda preskúmali prípadnú trestnú zodpovednosť podozrivého a na základe dostatočne vykonaného dokazovania dospeli k záveru, že v uvedenom prípade nedošlo k spáchaniu žiadneho trestného činu. Okresná prokuratúra sa v označenom konaní zaoberala sťažnosťou sťažovateľky a vyhodnotila ju tak, že ju zamietla ako nedôvodnú, pričom sťažovateľke oznámila, že nenašla žiadnu skutočnosť odôvodňujúcu zrušenie uznesenia o odmietnutí veci. Napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry nejaví známky svojvoľnosti, ale podrobne sa zaoberá zhodnotením skutkového stavu, pričom zohľadňuje všetky podstatné dôkazy súvisiace s vecou sťažovateľky.

16. Čo sa týka porušenia čl. 6 dohovoru (pokiaľ je jeho aplikovateľnosť založená napr. na trestnom oznámení voči tretej osobe), treba uviesť, že z tohto článku nevyplýva právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní (Dziedzic proti Poľsku, č. 50428/99, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 25. 11. 2003, bod 6; Helmers proti Švédsku, č. 11826/85, rozsudok ESLP z 29. 10. 1991, bod 29; Kusmierek proti Poľsku, č. 10675/02, rozsudok ESLP z 21. 9. 2004, bod 48).

17. Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 47 charty ústavný súd dáva s poukazom na čl. 51 ods. 1 charty do pozornosti, že sťažovateľkou označený článok normuje v prvom rade základné právo na spravodlivý proces, no aplikovateľnosť charty je podmienená aplikáciou práva Európskej únie (napr. IV. ÚS 172/2020). Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti nepredniesla žiadnu argumentáciu k aplikácii charty. Ústavný súd preto považoval za bezpredmetné skúmať, či by sa na danú vec

aplikoval aj čl. 47 charty, navyše v situácii, keď sťažovateľka sama nepredostrela adekvátny prienik svojho prípadu s právom Európskej únie.

18. Ústavný súd uzatvára, že vo veci sťažovateľky nezistil takú možnosť porušenia práv, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, v nadväznosti na čo odmietol i v tejto časti ústavnú sťažnosť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu